SZENT IMRE HIMNUSZOK

FORDÍTOTTA

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ

AZ ATHENAEUM IROD. ÉS NYOMDAI R.-T. KIADÁSA

14313. — AZ ATHENAEUM R.-T. KÖNYVNYOMDÁJA.

Szent Imre
Thuróczi krónikájában

RÉGI HIMNUSZOK

Plaude parens Pannonia
De tam felici filio :
Cuius virtute varia
Coelum repletur gaudio.

In te regum de germine
Dux Emericus oritur,
Ortus salutis semine
Deo cultore subditur.

Ab ipsa pueritia
Deum timere didicit,
Subtus pedum vestigia
Cuncta terrena subiicit.

Conservans pudicitiam
Vitae devitat maculam,
Domans cordis lasciviam
Spernit consortis copulam.

PLAUDE PARENS PANNONIA . . .

Vigadj, szülő Pannonia,
Mert dücső az te fiad.
Nincs az virtusának hija
S az mennyben öröm riad.

Sarjadván királyi vérből
Imre Hertzeg földre jött.
Idvessége égbe ért föl
És Isten növelte őt.

Zsönge kortól féli Istent,
Az parancsait betölti.
Nyomdokán el is vesz itt lent,
Összveomlik mind, mi földi.

Nem szeplősíté az láza,
Szűzien kerűlé vágyát,
Forróságit zabolázva
Megveté az hitveságyát.

Trino Deo et simplici
Eiusque soli Filio
Cum Spiritu Paraclito
Et nunc et in perpetuum. (Gloria.)
Amen.

Igy az Három-Egy-Személynek
Glória az Égen, Földön.
Atya, Fiú és Szent-Lélek
Áldassék is mindörökkön.

Ave flos nobilium, sacrae stirpis virgula,
Speculum sublimium, sanctitatis regula,
Salve spes humilium, sydus sine macula,
Lucerna fidelium, rubens mundi rosula,
Valle candens lilium, pigmentorum cellula,
Solamen flebilium, prece nobis sedula,
Fer Emerice premium, repelle pericula.

Ascendentem miserae vallis ab exilio
Sursum ducit iubilans angelorum concio,
Contradicens daemonum confutatur legio,
Coelum scandit libere liber omni vitio.
Sic Emericus iungitur sanctorum consortio
Clara die coelitus haec miranda visio
Caesareae praesuli monstratur Eusebio.

AVE FLOS NOBILIUM . . .

Idvez légy, te jók virága, régi törzsök sarjadéka,
Tündöklő tükör, te drága szentség regulája, példa.
Jó reménység rossz időbe, csillag annak, aki szenved,
Föld pirosló rózsatője, lámpáskája az hiveknek.
Kincses-kamaránknak éke, fényes liliom az völgybe,
Könnyezőknek könnyű béke, kérlelünk mi könyörögve,
Az gonosznak légy te féke, Imre, űzd el mindörökre.

Ez siralom-völgybe hullva, hol az jámborok zokognak,
Fölvezérli Őt ujjongva serge vidám angyaloknak.
Démonok csapatja Tőle meghajol, akár a nádszál,
Makulátlan, tiszta szívvel, bűntelen az égbe átszáll.
Imre is a szentjeinkkel osztakozik égi jóban.
Napvilágnál látta ezt meg, színről-szinre és valóban
Özséb, Caesarea papja, titkos és nagy vizióban.

Laetare Pannonia, mater et nutritia,
Cole cum laetitia tuae prolis gaudia.
Gaudeus Alba-Regia de Emerici gloria,
Deo vota dulcia solve laude varia.
Jesu bone! proemia da de coeli curia
Populo praesentia colenti solemnia.

Pannonia vigadozzál, szoptatós dajkája, anyja,
Mert ily ifjút földre hoztál, aki az virtus aranyja.
Örvendezz Székes-Fejérvár, glóriás fiad kitüntet,
Rád dicsőség, ritka fény vár, áldd érette Istenünket.
Édes Jézus! im tenéked hódolunk, légy enyhe gyámol,
Istápolván az te néped az mennyország pitvarából.

Rubrum flamma comprehendit,
Comprehensum non incendit
Divino miraculo :
Sic Emericum non offendit
Ardor carnis sed defendit
Deus a piaculo.

In Egypto vanitatis
Novus Joseph castitatis
Conservando lilium,
In se duplex tam aetatis
Quam carnalis voluptatis
Edomat incendium.

RUBUM FLAMMA.

Mint csodáknak csipkebokra
Gyúlva lobbadó lángokra
Égten-ég, de el nem ég:
Imre sem hajt semmi okra,
Teste nem tüzel lobogva,
Ója bűntől őt az Ég.

A hívság Egyiptomába
Uj József, ki él magába,
Liliomszál, tiszta, szűz,
Fékezi folyvást a kába
Ifjúságot és hiába
Ostromolja testi tűz.

Legem Dei iugiter
Beatus Emericus,
Nocte die meditans
Deo fit amicus.
Disciplinam Domini
Puer apprehendit,
Et mente coelestibus
Devotus intendit.
Corpus negat subdere
Nocturno sopori,
Laudes vigil solvere
Curat Creatori.
Vanitatem respuens
Haeret veritati,
Falli docens homines
Datos vanitati.

LEGEM DEI . . .

Isten törvényét a' boldog
Imre látva-látja,
Éjjel és nappal tünődvén
Lőn Isten barátja.
Az Úrnak kemény szabályát
Érti aprókortul,
Lelke jámbor áhítattal
Égiekre fordul.
Nem hajol hitványka teste
Éji nyugalomra,
Istent dicsérő imáit
Fönt vigyázva mondja.
Az igazságot akarván
Megveti mi hitvány,
Hívságos, botor halandót
Jóra így tanítván.

In quadam basilica
Sanctus dat se pronum
Orans fusis lachrymis
Ante Dei thronum.
Mente tractat Domino
Quod et quale donum
Offerat ; e coelis
Hunc audivit sonum :
Res grata virginitas ;
Hanc da mihi donum.
Spreta coepit protinus
Spe posteritatis
Custodire titulum
Suae castitatis.

Puer igne coelici
Succensus amoris,
Mundi spernit gloriam
Pro spe melioris.
Diadema despicit
Labilis honoris

A templomba hajdanában
Vívódó tusát áll,
Könyvekben imádkozik lent
Isten trónusánál.
Töpreng, Istennek mit adjon,
Lelke-teste égett,
Igy felelt az égi szózat
Könnyűsége végett:
„Szűziség a' legnagyobb kincs,
Add a szűziséget".
Nyomba hát az Istené lesz
Jámbor, hív adója
És utódiról lemondva
Szűziségét ója.

Mint gyerek gyúl égi tűztől,
Homlokára fény ül.
Nem csábítja ez világ itt,
Az éggel kibékül.
Földi kincset nem vesz ő fel
Elmulandó ékül.

Coniugalem copulam
Contemnit uxoris.
Mente deo militat
Dux vocatur foris
O quam admirabile,
Quod passibus tutis
Pertransivit iuvenis
Viam iuventutis.
Vitae vitat maculam :
Loquens veritatem,
Carnis vitat faculam
Per virginitatem.

Sumni regius filius
Nostri regis natum
De se specialiter
Ostendens amatum.
Ne fallat malitia
Spiritum beatum :
De macula transtulit
Sed non maculatum,

Szent Imre ès felesège szüzessègi fogadalma

Él a házasságba, szűzen,
A' hitvesse nélkül.
Istenért vitézkedik csak,
Hős Vezér, vitézül.
Ó milyen csudálatos Szent,
Hogy vigyázva járdal
Ifjúságával dacolva
Ifjúságon által.
Elkerűli azt, mi szeplő,
Az igazt betűzi,
Fékezvén testét a gyeplő,
Mindörökre szűzi.

Istenünk a mi királyunk
Gyermekét szerette,
Egyszülöttje a' magasban
Kedvelé felette.
Hogy ne győzzön a' csalárdság
Fondorul felette:
Szeplő nélkül, makulátlan
Vonta az egekbe.

Regno mutans stabili
Mobilem ducatum.
Ne vel leve sentiat
In vita reatum,
Vitae dedit iuvenis
Finem properatum.

In virtute Domini
Emericus laetatur,
Quia virgo virgini
Christo sociatur.
Hic innocens manibus
Et in corde mundus
Coeli iunctus civibus
Gaudet laetabundus.
O norma iustitiae,
Limes aequitatis,
Decor innocentiae
Luna puritatis,
Gemma pudicitiae
Flos virginitatis,

Földi hertzegsége mulván
Égit kap helyette
S hogy ne mocskosítsa lelkét
Rosszak sanda tette,
Ifjú életét szakasztván
Isten égbe vette.

Imre kedvét játszva űzi,
Fönt Istent dicséri,
Szűzi volt ő s most a szűzi
Krisztus társa néki.
Vélük, akik égbe mentek,
Nézz le a magasból,
Körbe fogják őt a szentek,
Örvendezve tapsol.
Ó igazságnak szabálya,
Mely a bűnt föloldja,
Ártatlanság, büszke pálya,
Tisztaságnak holdja.
A szemérem drágagyöngye,
Ékes, szűzi rózsa,

Castrum castimoniae,
Campus charitatis,
Regem cernens gloriae
Regno claritatis
In loco miseriae
Nobis collocatis
Affer donum gratiae
Gratis et ingratis.

Dulcis Dei spiritus
Cuius magistratu
Dux Emericus praeditus
Vitae coelibatu
Conservatus penitus
Exstat a reatu
Nos ure medullitus
Eius pro precatu
Coelique divinitus
Dites incolatu.

Kit nem ér a föld göröngye,
Jóság égi jósa,
Nézz le, aki egyre látod
Istent üdvözülten,
Ránk, kiken a' bűn meg átok
S nyögve küszködünk lenn,
Hozz malasztot és világot,
Részesíts az üdvben.

Istennek Szent Lelke,
Aki megsegítéd
Égbe fölterelve
Isten tiszta hívét
S a' rosszal perelve
Óttad tiszta szívét:
Hallgassál reája,
Kérlelünk mi esdve
S égi, szép hazánkba
Minket is vezess be.

Virum ligat pro peccatis
Papalis sententia
Quod lorica corpus cingat
Hac cum poenitentia :
Loca sacra, lustret pergens
Per terrarum spatia,
Poenitenti vel sic parcat
Divina clementia.

Huic pro signo datur reo
Sui ferri fractio,
Quod concessa sit a Deo
Peccati remissio.

Currit aeger spiritalis
Causa medicaminis,
Ora rigat utriusque
Gemens unda luminis.

VIRUM LIGAT . . .

Egy bűnöst így sújt a' Pápa,
Nagy-kemény parancsot ád:
Hogy testére büntetésül
Fűzze szíjjak bőr-bogát,
Szenthelyet kutatva járjon,
Tüskön át és bokron át,
Míg az átkozott bűnösnek
Fönt az Úr meg nem bocsát.

S az legyen a hirlelő-jel,
Hogy a' lánca szétszakad.
Isten akkor megbocsát majd
S lelke újolag szabad.

Lelki írokat keres hát,
Sebhegesztő kincseket,
Két orcáján könny patakzik,
Hogy már néki intsenek,

Fert in membris pondus ferri,
Mente massam criminis,
Passim quaerit nil iuvenit
Sperati solaminis.

Per Emerici confessoris
Sanctissimi merita
Tam poenarum quam culparum
Huius laxantur debita.

Hord bunkósbéklyót a' testén,
Lelkén bűn-bilincseket,
Várja a' vigasztalóit,
Ám semerre sincsenek.

Imre hitvalló kegyével
A bűnöst kitünteti
És elengedtetnek erre
Bűnhödése s bűnei.

In hac die laetitiae
Mater plaudat ecclesia :
Sanctus Emericus hodie
Viam mutavit patriae.

Hic salutis semita
Vitae iuniorum,
Via morum inclita
Turbae seniorum.

Joseph fugit dominam
Crimen detestatus :
Iste suam feminam
Causa coelibatus.

Quasi David deiicit
Funda philisteum,
Dum de carne perficit
Emericus trophaeum.

IN HAC DIE LAETICIAE . . .

Az Egyház ma örvend,
Áldja ez örömnapot:
Imre égbe fölment,
Ottan új hazát kapott.

Mint ifjú gyerek-bölcs
Idvesség útján haladt,
Fényességes erkölcs
Mesgyéjén járt, mint az agg.

József bűn sarától
Elfut, ott hagyván a' nőt:
Ő a' hív arától,
Mert szűzesség hijja őt

Dávid a' parittya
Által öl filiszteust,
Ő csellel szorítja
Verve-ütve itt a húst.

Res est mira penitus
Quod per vim virtutis
Superatur funditus
Ardor iuventutis.

Az csudás csak ebben,
Hogy ki ója virtusát.
Győz a' győzhetetlen
Lángodon is : Ifjuság !

Chorus coelestis agminis,
Coetus superni culminis,
Ad thronum summi Numinis
Melos attollat carminis.

Cuius rivus dulcedinis
Et decor pulchritudinis,
Dignis largitur
Donum beatitudinis.

Huius vigore gratiae,
Confessor stirpis regiae,
Aevo in pueritiae,
Cultum sequens malitiae.

Emericus dux catholicus
Regis et haeres unicus,
Miles Christi mirificus
In carne vixit coelicus.

CHORUS COELESTIS . . .

Égi chorusok, azúrnak
Sergei, kik fönt vonulnak,
Zöngjön éneke a' húrnak,
Trónusánál a' nagy Úrnak.

Õ az édesség patakja,
Õt a' szépség lelke lakja,
Boldogságot ád azoknak,
Kikbe nincs a' rossz salakja.

Tőle bírt akkép kiválni
A' hitvalló, szent Királyfi,
Álnokság ellen kiállni,
Bárha üldözé akárki.

Katolikus Hertzeg, vészbe,
Agg királynak ifjú része,
Krisztusnak csudás vitéze,
Földre mennyet ő idéze.

Mundum contempsit labilem,
Carnem subegit fragilem,
Daemonis et versatilem
Ensem subegit debilem.

Hoste sic victo triplici
Confessor virgo coelici :
Principis et uranici
Stola vestitur duplici.

Qua decoratus splendide,
Turbe amictus nitidae
Consors est sine macula
Agni per cuncta saecula.

Patri decus ingenito,
Gloria Unigenito
Sit qui compar debito
Sancto Spiritui Paraclito. Amen.

Megvetette a' világot,
Béklyót a' testére vágott.
Ördögök nyakára hágott,
Szablya sem fogá, sem átok.

Mert legyőzött hármas ellent
S a' Gonosznak monda ellent,
Most, hogy a' világból elment,
Két palástot is visel fent.

Ékes, szent s királyi mezbe,
Udvarló néptől övezve,
Él a' mennyei körökbe
A' Báránnyal mindörökre.

Glória hát az Atyának
S az Ő Egyszülött Fiának
S akit éppoly dics illet meg,
Glória a' Szent-Léleknek! *Ámen.*

Stirps regalis proles regis :
Imitator verae legis :
Vera dedit gaudia :
Hic dilectus par est malis
In silvarum lignis qualis
Arbor non est alia.

Crevit puer Emericus
Summi regis fit amicus
A primis cunabulis.
Cedit hostis huic antiquus
Caro mundus inimicus,
In crucis signaculis.

Clangit tuba Gedeonis,
Silent magi pharaonis
Nec dant signum tertium.
Dum in psalmis decantandis
Vigil peretat et sanandis
Christi dat commercium.

STIRPS REGALIS . . .

A királynak ifjú sarja
Az igaz törvényt akarja
S nékünk vigasságot ad:
Árboc ő, magasba szállva,
Nincs is erdőn semmi szálfa
Délcegebb és magosabb.

Imre gyermek kiskorába
Istenhez járt iskolába,
Fő-király növelte ezt.
Ős-ellenség visszatorpan,
Tőle kúsz a dög a porban,
Mert kezében a kereszt.

Gédeonnak kürtje zendül,
Mágusokra néma csend ül,
Kürt se szólal meg sehol.
Ő dalol, zsoltároz aztán,
Énekekkel fönt virrasztván,
Krisztusának udvarol.

Salutantur sancti fratres
Puer hic honorat patres
Pia post oracula.
Uni unum, alii duo,
Terna terno, septem quarto
Diversa dans oscula.

Stupet pater haec cum ridet,
Moestus vultu corde videt
Pium placat filium.
Pandit puer veritatem,
Fratris monstrat sanctitatem
Virginale lilium.

Hic Conrado anxiato
Et catenis colligato
Rupit ferri vincula.
Illustrata Pannonia
Signis multis cum gratia
Det laudes per saecula.

Szent papok rendjét köszönti,
A szívét nekik kiönti,
Mindegyikre ráborul.
Egyet egyszer, másat kétszer,
Ám a negyediket *hétszer*
Megcsókolja jámborul.

Látva ezt elámult atyja,
Vidoran-búsan kutatja,
Mér tesz így magzatja, mér?
Vall az ifjú most felelve:
„Mert emez pap tiszta lelke
Mint a lilom fehér.“

Konrádot, a vasbilincsben,
Ő föloldja, lánca nincsen,
Mind lehull a lánca ott.
Hát Pannonia dicsérjed,
Dallal és jellel kisérjed,
Áldják őt a századok.

Laetabundus et canorus
Regi regum noster chorus
Agat hoc solemnium.
Et festivet confessoris
Intus voto voce foris
Diem natalitium.

Laus iucunda laus decora
Cum mens munda replet ora,
Redundat et actio.
Sed in triplo medullata
Festo digna Deo grata
Nostra fit cautio.

Confessorem sic miremur
Ut in eo veneremur
Auctorem magnalium.
Huic potestas tribuatur,
A quo totum gratis datur
Illi ministerium.

LAETABUNDUS ET CANORUS . . .

Harsány dalt ma és vidámat,
Föntt a legnagyobb királynak
Szóljon ez az ünnepünk.
Szentünket áldjuk ma dallal
És szívbéli diadallal,
Azt, ki született nekünk.

Édes ének, kedves ének,
Melybe tiszta lélek éled
És a szájból fölrivall.
Hát hogy itt e hármas ünnep
Zengedezzünk Istenünknek,
Őt dicsérte ez a dal.

Igy csodáljuk most mi, dallók,
Úgy tiszteljük a hitvallót,
Ki tettekben óriás,
Mert attól van a hatalma,
Ki jóságát ingyen adja
És örökre glóriás.

Emericus stirpe regia
Sanctitateque praevia
Clarus fuit et inclitus,
Sed illustrat natalia
Praestantiore gloria
Praeclara Christi servitus.

Vanis prorsus abdicatis
Laboribus sanctitatis
Totum se supposuit.
Calcat culmen potestatis
Et cum visco voluptatis
Opum spinas respuit.

Ex nocturnis factis claret
Quod nec navis diem daret
Nec marceret otio.
Ardor sanctus nocte crescit
Vero sole nox clarescit
Resonat psallentio.

Hoc in aetate parvula
Dat signorum initium,
Quod Dei servis oscula
Vertit in vaticinium.

Imre, a dicső királyfi,
Már korán kezdett kiválni,
Mingyárást jeleskedett.
Ám hogy ősi származását
Még tetszőbb szinekbe lássák,
Krisztus hív cselédje lett.

A hívságokat kerülve
Csak jámborság volt az üdve,
Ennek tett mindent alá.
Járt fönt a hatalma ormán,
Megveté ezt is mogorván,
Földi jó meg nem csalá.

Éjtszakát vigyázva tölt ő,
Egy napot a másba ölt ő,
Nem tunyálkodik, buzog.
Nő a szorgossága éjjel,
Fény nyilal belőle széjjel,
Ajkán jámbor himnuszok.

Hogy csodákra lett ő,
Ifjan megmutatta,
Mert csókját a kedves,
Hív papoknak adta.

Nam cuique tot oscula
Patre notante tribuit,
Quot annorum curricula
Carnis fluxum continuit.

Sed soli septenarium
Osculorum dinumerat,
Quem dignum privilegio
Virginitatis fecerat.

Orans secum dum tractaret
Quo se Deo commendaret
    Quod quaerit alloquio.
Locus totus choruscatur
Et coelesti reseratur
    Totius obsequio.

Castitas, inquit, praeclara
Coelo digna mihi cara
    Castitatem offeres.
Nunc coelestis puritatis
Sanctus ortus voluptatis
    Mihi florem proferes.

Annyi csókot osztott
Nékik kiskorában,
Mennyi évig hervadt
Itt, a föld porában.

Ám a szent barátot
Megcsókolta hétszer,
Mert a szűzisége
Fénylett, mint az ékszer.

Vivódik, imádva senyved,
Mit ajáljon föl Istennek
S várja, hogy jelentse ki.
Fényesség támad s az égi
Szózat ezt beszéli néki,
Válaszát így hirdeti:

„Nincsen kedvesebb, erényenk,
Az égnek és a szerénynek,
Mint a jámbor szűziség.
Hát legyen enyém a drága
Tisztaságod szent virága,
Bárha benned tűz is ég."

Haec sanctorum angelorum
Habet contubernium,
Flos decoris et odoris
Habens privilegium.
Sed post mortem sanctum suum
Christus magis mirificat,
Cui mirandorum actuum
Potentiam multiplicat.
Emericus in victoria
Vere mortem absorbuit,
Cui signorum frequentia
Adduxit mors nec minuit.
In uno simul homine
Quatuor signa perpetrat,
Solvi reum a crimine
Precibus suis impetrat.
Mortis delet scripturam
Atque loricam diripit,
Ferream ligaturam
Frangens captivum eripit.
A culpis atque poenis
Conradus liberatur,
Lorica cum catenis
Et carta dissipatur.

Szűziség szagos virágát
Kedvelik az angyalok.
Mostan véle társalognak
S ő közöttük andalog.
Amikor meghalt az ifjú,
Krisztus élteté tovább,
Gyámolítva a hatalmát
Végzett sok jeles csodát.
Imre győzött a halálon,
Győztesen leverte őt,
Mert hogy elmult, a csodája
Nem mult el, de egyre nőtt.
Egy emberrel négy csodát tőn,
Buzgóan imádkozott,
A gonosztól és a bűntől
Megtisztult az átkozott.
Törli a halál írását
És halálos szíjat old,
Zúzza a vasat-bilincset
És kilép, ki kötve volt.
Konrád im' szabad a bűntől,
Bűnhödéstől szabadul,
Szíja enged, lánca roppan,
Az írása földre hull.

Emerice supplicantibus
Adesto suffragator
Et peccatorum nexibus
Obstrictis liberator.
In hac valle miseriae
Nos respice gementes,
Tuae consortes gloriae
Nos effice gaudentes.

Imre, légy a pártfogónk hát,
Mert barátink nincsenek,
Oldd meg a mi bűneinket,
E nehéz bilincseket.
Nézz le a sanyarú völgyre,
Ahol annyi a sírás,
Hogy te véled vigadozzunk
Glóriádba, glóriás.

Emerice castum lilium,
Flos illibate Pannonum ;
Qui puritatis vinculo
Te liberasti saeculo,
Et intulisti floridis
Iustitiae areolis :
Me serva quoque liberum
Ab omni sorde scelerum,
Ne mentem meam inquinet,
Quodcunque Deo displicet.

Szent Imre -képe
Firenze:
San Martino a Menzola

EMERICE CASTUM LILIUM . . .

Imre, szűzi liliomszál,
Pannonoknál illatozzál,
Tisztaság volt a te vérted,
Az küzdött bűn ellen érted,
Azzal érkeztél a drága
Vitrus rózsás udvarába:
Engem is oltalmazz, Imre,
Hozz föloldást bűneimre,
Semmi meg ne szeplősítsen,
Amit nem kedvelne Isten.

O luce pura purior
Lux alma puritatis !
Emerice sole pulchrior
Fulgore castitatis.

Tuos revise Pannonas
Ardore castitatis,
Doceque leges pristinas
Amare veritatis.

Tu primae gentis Phosphore
Ad coelites volasti,
Patriosque fines prospere
Virtutibus beasti.

Concede te precantibus
Dux alme castitatis,
Aeternae Regna mentibus
Spectare claritatis.

O LUCE PURA PURIOR . . .

Ó tiszta fénynél fényesebb
Szűzesség tiszta fénye.
Ó Imre, napnál ékesebb
Szép életed erénye.

Istápoljad pannonjaid,
Szűzes szokásra szoktasd,
Csak az Igazság és a Hit
Tüzes tettére oktasd.

Ifjú népedből fölrepülsz
Az égbe, tűzi Csóva.
Jóságodért szentekkel ülsz,
Országod áldva-óva.

Hallgasd meg az imánk ezér,
Kérünk, Istent imádva,
Vezess be, nyájas, szűz Vezér,
A fény örök honába.

Paterna dum te gratia
Connubiis adornat,
Retundis haec fallacia
Quae mundus omnis optat.

Inter pudicos cardines
Cupidinem cremasti,
Carnis premens libidines
Ad lilia evolasti.

Ne qua per artus serperet
Orcinianus hostis :
Floremque mentis carperet
Avernus ille hostis :

Flagris premis corpusculum,
Et verpribus coronas,
Ceu vere primo flosculum
Novo virore donas.

In flore flos prosterneris
Emerice caste, belle :
Qui labe nulla tingeris,
O pure coeli ocelle !

Atyád mikoron összveád
Téged hív hitveseddel,
Te megveted a föld szavát
S mit test hévsége kedvel.

Lángod szemérem üldözé,
Hamvasztva s el nem ültél,
Míg szűz liliomok közé,
Az égbe nem repültél.

S hogy a Gonosz ne kúszna rád,
Poklok kígyója, gyáván,
Legelve lelked bimbaját,
A dög, a rusnya sátán:

Gyöngécske testedet veréd,
Tövissel óttad, azzal,
Mint rózsatőt, csöpp csemetét,
Tövisse véd tavasszal.

Virágkorodba hullsz te el,
Imrénk, szépség reménye,
Kin nem fogott parázna csel,
Ó mennyek szemefénye!

Ne vanitates haurias
Subduceris procellis :
Praeces tuorum exaudias,
Pacemque mitte coelis.

Virgo maritus, angelus,
Flos plene gratiarum
Coelo triumphans baiulus
O mille laurearum.

Nos sospitatos protege
A peste, fame, bello.
Dextramque clemens porrige,
Ah ! mortis in duello.

Tu qui supremo Numini
Vovisse castitatem,
Gaudes sacraeque Virgini
Dicasse puritatem :

Nos labe culpae liberos,
Serva tuos clientes
Adversus Orci Cerberos
Castas tuere mentes.

Hívságos néked e világ,
Fölszállsz magasba végkép:
Hallgasd meg e buzgó imát,
Küldj a szívünkbe békét.

Szűz férj, malasztos, drága, jó
Virág, te diadallal,
Ezer babértól roskadó,
Magasztos, égi Angyal.

A háborútól védj te meg
S éhségtől s döghaláltól.
Halálos órán nyújtsd kezed,
Jajjaj! ne légy te távol.

Akinek élte csak malaszt
S Istennek tett szűzesség
S a Szent Szűznek ajálta azt,
Hogy szíve néki tessék:

Ójj bűntől, mennyek Hertzege,
Lelkünk sóhajtva áhít,
Vond messze tőlünk a fene
Poklok dühös kutyáit,

Fac inseramus floridis
Tecum poli viretis ;
Florem sacrandum candidis
Perenne lilietis. Amen.

Hogy majd veled az égbe ott
Lakjunk, mi tiszta Szűzünk
S fényes-fehér liliomot
Zöld koszorúba fűzzünk. *Ámen.*

ÚJABBKORI HIMNUSZOK

Nocte depulsa tua sol reducit
Pannonum terris, Emerice festa
Te polo natum colimus paternis
Sidus in oris.

Ne probam quando temerare mentem
Sensuum virus queat, impudicos
Impetus frangis, subigisque carnem
Providus ultor.

Sponsa non sponsum potuit morari :
Virgini suades pius, ut pudicum
Pectus ad Christum ferat, integrosque
Promat amores.

NOCTA DEPULSA TUA . . .

Űzi Éjt a Nap, derül a verőfény
Pannonok földjén s mi tenéked, Imre,
Itthon áldozunk, te az égbe támadt
Sarkövi csillag.

Jámbor lelkedet, hogy a test ne rontsa
Csúnya mérgével, a parázna hévség
Ostromát álltad s fene cselvetésit
Böltsen igáztad.

Még arád se bírt lebeszélni rólla:
Rávevéd, hogy ő szűzi-zsönge mejjét
Nyújtsa Krisztusnak s neki adja tisztán
Tiszta szerelmét.

Norma sis nobis, tepidisque divum
Obtine robur : tua sic renato
Nesciae labis documenta vitae
Corde sequemur.

Summa laus Patri Genitoque Verbo
Et tibi compar utriusque Virtus
Fac tibi semper placeamus uni
Pectore casto. Amen.

Példa légy nekünk, közönyöddel égi
Hős-erőt szerezz: a világi szennytől
Mentes élted így acélozza keblünk
S arra tekintsünk.

Az Atyának, a Fiunak dicsőség
S a Szent-Léleknek ugyanígy dicsőség.
Leld is kedvedet valamennyiünknek
Szűzi szívében. *Ámen.*

O sole clarior
Lux puritatis ;
O nive pulchrior
Flos castitatis ;
Nascentis patriae
Splendor eximie,
Emerice !
Sis dux clientibus
Te inspectantibus,
Vitae miraculum
Et speculum.

Sponsus Angelicus
Intaminatus,
Quamvis sit lubricus
Hic vitae status.

O SOLE CLARIOR . . .

Ó napnál fényesebb,
Nagy tisztaság,
Ó hónál ékesebb
Virágos ág.
E megújult haza
Tündöklő csillaga
Szent Imre te!
Légy egyre körülünk,
Légy a mi tűkörünk,
Néped esengve kér,
Légy te Vezér.

Szűzi férj, angyali,
Szeplőtelen,
Bár a láz víva-ví
Mindszüntelen.

Persuades Virgini,
Carnis cupidini
Ne pareret:
Miro connubio,
Ut rosa lilio,
Iuncta flosceret
Se vinceret.

Ne mentem laederet
Pestis impura,
Pudoris fieret
Neque iactura:
Frenum volantibus
Imponis sensibus
Cantus ultor:
Arcte corpusculum,
Ut vere flosculum,
Coronas vepribus
Custodibus.

Cur, Flos prosterneris
Primo virore?

Rávevéd a Szűzet,
Hogy a gonosz tüzet
Oltsa ki ő.
Élsz véle milliom
Csel közt, mint liliom
Rózsával szűzen él
S várva remél.

Állod a testiség
És a bujább
Hévségek pestisét,
Háborúját:
Gyarló érzékedet
Vértezve fékezed
Őrködve rá.
Testecskéd kínba nőtt
S mint kisded rózsatőt
Ötta kemény tövis
És vasöv is.

Mért hervadsz ily hamar,
Drága virág,

Qui nullo carperis
Labri livore ;
Ne mundi vanitas
Offendat pravitas
Innocentem :
Tu coelo dignior,
Stella illustrior,
Agno coniungeris,
Quem sequeris.

Kin nem fog zűrzavar,
Kába világ?
Hogy ne lásd ezt a rút,
Hívságos háborút,
Ártatlan te:
Krisztusnak fölfogott,
Csillagnál csillogóbb
S a Bárány van veled,
Őt követed.